

der overhovedet ingen gyldig Indvending kan gøres. Saaledes ere Udtrykkene omtrent i Arveloven. At der deri, at det skal være Vidner, ligger, at ikke Børn kunne accepteres, betragter jeg som en Selvfølge, altsaa som underforstaaet her. — Afgivelsen fra Testamentsformen kommer først frem i det næstsidste Stykke i det foreliggende Lovforslag, angaaende de efterfølgende Foranstaltninger, som maa ske, naar der fra rette vedkommende rejses Indvendinger mod den Tilkendegivelse, som foreligger skriftlig og bevidnet enten af notarius publicus eller af Vidner. Naar der er Indvendinger mod dens Ægthed eller Rigtighed, skal der nemlig efter Testamentsreglerne, naar der er Tale om Vidner, ske en Vidneførsel, og den skal ske for Retten. Nu er den væsentlige Afvigelse — og det betragter jeg som en uheldig Afvigelse fra den gældende Regel —, at den her skal ske for *Politivrigheden*, og denne Vidneførsel forvandles derved fra et judicielt Anliggende til et rent administrativt Anliggende. Det er ikke Politiretten, men Politivrigheden, for hvem disse Vidner skulle møde, naar der rejses Indsigelse fra de efterladtes Side, og vedkende sig deres Underskrift. Det er en uheldig Forandring, som jeg mener ikke behøves for at imødekomme Ligbrændingsforeningernes Ønske om at lette Sagen saa meget som muligt. Det er en uheldig Forandring, fordi der for det første ikke er nogen Bestemmelse om, at de efterlevende, som have Ret til at gøre Indsigelse, naar de paastaa, at det har slet ikke været den afdødes Mening, skulle tilkaldes for at overvære disse Vidners Vedkendelse af deres Underskrift. Det er der truffet meget omhyggelige Bestemmelser om i Arveloven; derefter skulle de tilkaldes og have fornødent Varsel. — Dernæst er der en Forskel med Hensyn til det, Vidnerne skulle tilspørges om. Her staar der kun, at de skulle vedkende sig deres Underskrift, det vil altsaa sige Ægtheden af deres Underskrift; kun en Indsigelse derimod bliver der Tale om at tage Hensyn til. Naar de vedkende sig deres Underskrift, falder enhver Indsigelse bort. Der er altsaa ikke Tale om en Prøvelse af Rigtigheden af Erklæringen om, at vedkommende har været ved sin Forstands fulde Brug, hvilket Spørgsmaal jo kan være lige saa væsentligt. Og, hvad der saa endelig er af den allerstørste Betydning: Vidnerne kunne ikke kaldes til Ed. Nu er det jo det eneste Kontrolmiddel, man har lige overfor

Vidner med Hensyn til deres Paalidelighed, at de kunne kaldes til Ed — hvis det ikke frafaldes fra deres Side, der gøre Indsigelse. Det er der jo ikke Tale om her. Det Kontrolmiddel, at der kan aflægges Ed for en Øvrighed, kende vi ikke i vor Ret, det er kun for Retten, at en Bekræftelsesed kan aflægges. Det vil altsaa med andre Ord sige, at vi her miste det Kontrolmiddel, at Dommeren, som der staar i den nye Retsplejelov, afviser et Vidne, fordi han enten er edsudygtig, under 15 Aar, ikke er ved sin Forstands fulde Brug eller har været straffet for Mened, og at han kan afvise Vidner, hvis hele Vandel, at de ere straffede for en i den offentlige Mening vanærende Handling o. s. v., gør, at de ikke ere værdige til at aflægge Ed. Dette Kontrolmiddel, som vi dog skyldte de efterlevende, siden man overhovedet indrømmer dem Ret til at gøre Indsigelse, mistes ganske, det bliver rent betydningsløst. En hvilken som helst Person, som er kaldt til Vidne, kan — uden Hensyn til hans Karakter, Alder eller Vandel — komme op og sige: Ja, det har jeg underskrevet, og dermed er Sagen færdig. Der staar ikke noget andet og kan ikke staa nogetsynderligt andet med Hensyn til Garantien end dette, naar det skal være Øvrighedens Sag. Jeg mener, at her kan man ligesaa fuldstændig fyldestgøre Ligbrændingsforeningernes Ønske om hurtig at komme til Ende med Sagen — hvilket Ønske jo er ganske naturligt —, naar man sætter „Politiretten“ i Stedet for „Politivrigheden“. Der vil man kunne bruge Aftens Varsel — det kan man jo ogsaa udtrykkelig fastsætte — og faa det hele afgjort i meget stor Hurtighed. Og Udgiften vil ikke være meget stor. Jeg har set efter i Sportelreglementet, at den er 1½ Kr., og efter det nye Retsafgiftsforslag vil den allerhøjest blive 3 Kr. Jeg indrømmer imidlertid, at det er bedst at blive fri for den, og det kunde jo siges udtrykkelig: „Uden Retsafgifts Erlæggelse“. Man vil altsaa i den Henseende fuldstændig kunne opnaa de Lettelser, som ønskes for Ligbrænding, uden at opgive den væsentlige Kontrol, som ligger i, at Vidneførselen sker for en Ret og ikke for Øvrigheden.

Jeg indrømmer, at Slutningen af Stykket kan være meget rigtig; der kommer man maaske til et Punkt, hvor en Afvigelse fra den gældende Regel med Hensyn til Testamenter kan være rigtig, nemlig i det Tilfælde, at Vidnerne ere bleve borte eller døde. Saa vil man maaske sige efter den almindelige Arve-